

Přijď, Pane Ježíši!

Kázání ze soboty 31. prosince 2011 – Radomír Jonczy

(Zj 22,6-20)

I. Neutěšené vyhlídky do roku 2012

Dnešní sobota je posledním dnem starého kalendářního roku. Ten den se sice nijak neliší od těch, které mu předcházely, ani od těch, které po něm budou následovat, přesto se v něm člověk jen stěží ubrání bilancování a plánování. Otázky týkající se naší lidské budoucnosti prostě dnes nabývají na intenzitě.

Před námi je rok 2012, a my se tváří v tvář tomuto roku, možná s větší úzkostí, než v létech předcházejících ptáme, co s námi bude. Odborníci předpokládají prohloubení hospodářské recese a s ní snížení našich finančních příjmů, zdražení, rostoucí nezaměstnanost, zvyšující se procento chudých, narušené mezilidské vztahy, vykořisťování člověka člověkem, růst zločinnosti, korupci a růst napětí v osobním i společenském životě... Takové vyhlídky nejsou zrovna růžové?

II. Falešné poselství – poselství vyhrožování

Při brouzdání internetem jsem minulý týden s velkým rozčarováním zjistil, že si někteří křesťané, kteří se už léta živí katastrofickými scénáři posledních dnů světových dějin, při sledování vývoje událostí posledních dnů mnou ruce s konstatováním: „Už je to tady. Už je to tady.“

Jakoby měli radost z toho, co se kolem nich děje. Při tom jde docela často o lidi, kteří si při pilném studiu proroctví v minulosti stačili nahrabat dostatek prostředků k tomu, aby v dnešní složité hospodářské situaci byli za tzv. vodou ☺. Jako hyeny se pasou na neštěstí druhých. Lidem kolem sebe vyhrožují koncem světa a mají dojem, že se jich poslední soud netýká. Jsou přece dobří, spravedliví a zachovávají Boží přikázání, včetně toho hlavního o sobotě.

S oblibou a patřičnou mírou nadřazenosti, citují texty z knihy Zjevení, včetně toho z poslední kapitoly, který tady dnes v rámci biblického čtení zazněl, nejraději podle Kralického překladu, ten totiž má grády: „*Kdo škodí, škod' ještě; a kdo smrdí, smrd' ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlni se ještě; a svatý posvěť se ještě. A aj, přijdu brzo a odplata má se mnou; odplatím každému podle skutků jeho.*“

III. Pravé poselství – poselství o milosti kříže

Taková slova při posledním soudu z úst našeho Pána doopravdy zazní. Měli bychom na to pamatovat při naší tendenci opakovaně, troufale hřešit. Můžeme si však být jisti tím, že slova zatracení nebudou adresována lidem slabým, kteří svůj boj s hříchem prohrávali, i když se mu snažili vzdorovat, ale těm, kteří odmítali možnost *vyprat si svá roucha*...

Odkojeni kralickým překladem Bible jsme si zvykli tvrdit, že venku za branou Božího města zůstanou lidé, kteří nezachovávali Boží přikázání. Řecký originál však neříká: *Blahoslavení, kteří zachovávají přikázání Boží, ale blahoslavení, kteří si vyprali svá roucha*...

Venku za branou, mimo dosah stromu života, dnes zůstávají a tím také po celou věčnost zůstanou ti, kteří šanci k vyprání svých ušpiněných rouch v Beránkově krvi odmítli. Zatvrzelí hříšníci odmítající činit pokání i lidé samospravedliví, pyšní, soběstační, kteří nečiní pokání proto, že se považují za dokonalé a honosí se svými vlastními výkony a skutky. Oni totiž Kristovu krev taky nepotřebují. Přijímají ji jen teoreticky.

James White v jedné ze svých výtvarných ilustrací k plánu spasení výstižným způsobem ztotožnil strom života z ráje s Golgotským křížem. Kříž našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista je totiž oním stromem života, který vykoupeným zajistil záchranu a zároveň stromem, z jehož ovoce budou vykoupení věčně živi. Poselství o tomto stromu je blahoslaveným pozitivním poselstvím, které v dnešní složité době lidé kolem nás potřebují slyšet. Ne náhodou vrcholí poselství Bible pozdravem: „*Milost Pána Ježíše se všemi.*“

IV. Pravé poselství – evangelium o Kristově návratu

A pak ještě lidé potřebují slyšet slova: „*Přijdu brzo*“. Sloveso „přijít“ se v poslední kapitole Bible jako refrén opakuje celkem šestkrát. Třikrát vychází z Božích úst a třikrát jej opakují lidská ústa.

Svým bližním nedlužíme jen poselství o tom, že Ježíš svou obětí na Golgotě svět spasil, tedy z moci Ďábla vytrhnul, ale také evangelium, dobrou zprávu o tom, že brzy přijde, aby Ďábla definitivně zlikvidoval. Ježíš je *Alfou i Omegou*, počátkem i koncem všeho.

Řekněme lidem, že tento svět nezničí důsledky hospodářské recese, hladomor, žízeň, přírodní katastrofy, či atomové peklo. Do takových konců by jej vehnal Ďábel. Poslední slovo v dějinách lidstva si pro sebe vyhradil Bůh. Proto má svět naději.

Zaslíbení „*Přijdu brzo*“ není poselstvím, které by mělo lidi deprimovat. Je evangeliem, radostným poselstvím, o tom, že lidské pokolení z Boží milosti přežije i ty největší pohromy, které na něj třeba ještě dolehnou. Ti, kteří *vyperou svá roucha* v jeho krvi a budou volat „*Přijď, Pane Ježíši*“, budou zcela určitě zachráněni.

V. Pravé poselství – Pán přijde

V souvislosti s naším dnešním textem však ještě nutno zdůraznit, že pokání a touha po Ježíšově návratu, nejsou výsledkem naší lidské aktivity, našeho snažení, našeho horlivého modlitebního úsilí, ale výsledkem působení Božího Ducha. Všimněte si, že podle poslední perikopy Bible nevěsta, tedy Boží církev vyhlížející svého ženicha, Ježíše Krista, neříká své důrazné „*Přijď!*“ ze své vlastní síly, ale v moci a síle Ducha svatého. *Duch a nevěsta praví „Přijď!“*

Člověk si v této souvislosti nemůže nevybavit výrok apoštola Pavla z epištoly Římanům, podle kterého *Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.* (Řím 8,26).

Je projevem lidské pýchy, propadáme-li dojmům, že naše modlitby a modlitební řetězce pohnou nebesy a donutí našeho Pána k tomu, aby už konečně přišel. Všimněte si, že se nevěsta Kristova v poslední perikopě Bible nemodlí „*Přijď brzy*“, ale jen *Přijď, Pane Ježíši. Není naše věc znát a určovat čas a lhůtu Ježíšova příchodu, kterou si Otec ponechal ve své moci.* (Sk 1,7) Není v naší kompetenci ani sebelépe míněná snaha čas jeho příchodu jakkoli urychlit.

VI. Pravé poselství – Pán přichází

Hovoříme-li o Ježíšově příchodu, vybaví se většině z nás adventistů zcela automaticky slavný druhý příchod našeho Pána. Pochopitelně, že má nevěsta Kristova při vyslovení prosby „*Přijď, Pane Ježíši*“ na mysli především tuto událost. K druhému Ježíšovu příchodu se křesťané upínali už od začátku své existence: Po něm toužili, jej dychtivě vyhlíželi. Při vyslovení prosby „*Přijď, Pane!*“ však také ještě mysleli na něco jiného.

Zjevení Janovo bylo určeno k hlasitému předčítání při křesťanské bohoslužbě. Šlo o liturgický text. Prosbou „*Přijď, Pane Ježíši*“ vyjadřovali první křesťané touhu po tom, aby Ježíš dle svého slibu přišel a byl prostřednictvím Ducha svatého přítomen tam, kde se lidé shromáždili v jeho jménu. (Mt 18,20)

Lidem kolem nás dlužíme ještě jednu důležitou informaci. Řekněme jim, že Ježíš přichází už dnes, že stojí u dveří jejich srdce, klepe a je ochoten a schopen do něj vstoupit a navzdory vyprahlé poušti, která je všude kolem nás, utišit jejich trýznivou žízeň po životě.

Dychtíme po Ježíši, žijme ve společenství s ním. Pozvěme jej do našeho srdce. Bude pak zcela automaticky součástí našich životů i našich společných křesťanských shromáždění. Lidé to ucítí a budou Ježíše následovat po tisících, stejně jako kdysi dávno po odchodu Ježíše Krista v době svátku letnic v Jeruzalémě. Takové je biblické pojetí úspěšné evangelizace. Přeji šťastný nový rok s Ježíšem vám, sestry a bratři, i všem, kteří žijí ve vaší blízkosti. *Maranatha* (Pán přichází)

Amen